

На нашу думку головними недоліками у сфері протидії торгівлі людьми в Україні є:

1. Малообізнаність громадян з цією проблемою;
2. Недостатній моніторинг у сфері протидії торгівлі людьми особливо серед внутрішньо переміщених осіб та осіб що знаходяться за лінією розмежування.

Головними причинами явища торгівлі людьми в Україні на нашу думку є:

1. Скрутне фінансове становище серед громадян, що змушує їх шукати будь-яку добре оплачувану роботу як закордоном так і в Україні.
2. Збройний конфлікт на Сході України.

На нашу думку серед заходів у боротьбі з торгівлею людьми в Україні варто вдосконалити:

1. Проінформованості населення про існуванням явища торгівлі людьми, зокрема вдосконалення системи моніторингу і збору статистичних даних серед внутрішньо переміщених осіб.
2. Посилення міжнародної співпраці з правоохоронних органами інших держав.
3. Посилення заходів запобігання явищу торгівлі людьми всередині України, шляхом посилення взаємодії правоохоронних органів та інших органів публічної влади, в тому числі місцевої.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про протидію торгівлі людьми» від 01.01.2020 Відомості Верховної Ради. 2012, № 19-20, ст.173 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3739-17#Text> (дата звернення: 26.11.2020);
2. Короткий огляд програми протидії торгівлі людьми МОМ України URL: https://iom.org.ua/sites/default/files/iom_counter_trafficking_programme_2019_ukr.pdf (дата звернення: 26.11.2020);
3. Мінсоцполітики відзвітувалося ГРЕТА про проведені у 2019 році Урядом України заходи щодо протидії торгівлі людьми URL: <https://www.msp.gov.ua/news/18685.html> (дата звернення: 26.11.2020);
4. Протидія торгівлі людьми в Україні, Статистика МОМ станом на 31 грудня 2018 р. URL: <https://stoptrafficking.org/sites/default/files/mom/IOM%20VoT%20Statistics%20UkDecember2018%20-%20fin.pdf> (дата звернення: 26.11.2020);

СУСПІЛЬНА НЕБЕЗПЕКА ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Володимир ВАСЕЧКО, ад'юнкт кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ

Поняття торгівлі людьми визначено рядом нормативно-правових актів. Першим сучасним міжнародно-визнаним тлумаченням терміну «торгівля людьми» є визначення, що міститься у Протоколі про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності, прийнятий резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї від 15 листопада 2000 року (Протокол ратифіковано Законом України N 1433-IV від 04.02.2004 «Про ратифікацію Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності та протоколів, що її доповнюють (Протоколу про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї і Протоколу проти незаконного ввозу мігрантів по суші, морю і повітряю)» [1, ст. 1].

Україна стикається з грубими порушеннями прав людини, насильством та торгівлею людьми. Суспільна загроза цих явищ полягає в посяганні на права людини, які задекларовані в міжнародних і національних документах: невід'ємне право на життя (ст. 27 Конституції України), право на повагу до гідності (ст. 28 Конституції України), на свободу та особисту недоторканність (ст. 29 Конституції України), на свободу пересування та вільний вибір місця проживання (ст. 33 Конституції України) [3, ст. 222].

Організаційно-правові засади протидії торгівлі людьми та основні напрями державної політики визначає Закон України «Про протидію торгівлі людьми». Закон також визначає повноваження органів виконавчої влади, порядок встановлення статусу осіб, які постраждали від торгівлі людьми, та порядок надання допомоги постраждалим. Серед закладів допомоги особам, які постраждали від торгівлі людьми, окрім територіальних центрів соціального обслуговування (надання соціальних послуг), центрів соціально-психологічної реабілітації дітей та притулків для дітей, визначено центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, які зобов'язані забезпечувати реалізацію прав таких осіб.

Боротьба з торгівлею людьми є невід'ємною складовою частиною діяльності органів Національної поліції по боротьбі із злочинністю, які, зокрема, здійснюють заходи щодо виявлення злочинів торгівлі людьми, осіб, які постраждали від торгівлі людьми, встановлення осіб – торгівців людьми та притягнення їх до відповідальності шляхом реалізації організаційних, оперативно-розшукових, адміністративно-правових, процесуальних, аналітично-дослідницьких, інформаційних та інших заходів[2, с. 11].

Існує багато причин потрапляння у ситуацію торгівлі людьми. Вони є комплексними та взаємопов'язаними. Зростання попиту на торгівлю людьми спричиняють і розвиток сексуальної індустрії, і потреба в експлуататорській праці. Сексуальний туризм та дитяча порнографія стали широко відомими в усьому світі «індустріями», що поширюються завдяки інформаційним технологіям та більшому доступу до Інтернету. За оцінкою Міжнародної організації праці, щороку приблизно 1,2 млн дітей у всьому світі стають

жертвами торгівлі людьми, в основному з метою комерційної сексуальної експлуатації чи примусової праці.

В Україні виявлено випадки вилучення органів (видалення з організму людини її складової частини, яка має певну будову і спеціальне призначення, – органів зору, серця, легень, нирки, печінки тощо), що є також однією з форм експлуатації. Діти є найбільш уразливими до такої форми експлуатації, як «втягнення у злочинну діяльність». Це дії, пов'язані з безпосереднім психічним або фізичним впливом на особу, вчинені з метою мотивувати її взяти участь в одному чи кількох злочинах. Торгівля людьми також охоплює осіб, які постраждали від примусових шлюбів, або яких було продано на ринку праці, наприклад для роботи на виробництві, сільськогосподарських плантаціях та для хатньої роботи. Останні кілька років гостро постає проблема використання чоловіків та дітей у військових конфліктах, а також втягування дітей у протиправні дії та вчинення злочинів.

Останніми роками сотні тисяч українок та українців їдуть на роботу за кордон. Причини можуть бути різними, проте, однією з основних є бажання отримувати гідну роботу та заробітну плату. Найбільша небезпека стати жертвою торгівлі людьми очікує на тих, хто вирішив поїхати на роботу за кордон, проте потрапити у рабство можна і не перетинаючи кордону.

На мою думку, система освіти має великі можливості щодо попередження торгівлі людьми. Освітній процес у школах та закладах вищої освіти має сформувати основні поняття та розуміння у сфері знань про людину та суспільство, а також про права людини.

Отже, суспільну небезпеку в Україні та у зарубіжних країнах спричинену торгівлею людьми важко переоцінити. Основним завданням держави у боротьбі з торгівлею людьми є запровадження законодавчої бази, яка б унеможлиблювала будь-які випадки пов'язані з торгівлею людьми. Кожна людина у своєму повсякденному житті може зіштовхнутися з цією проблемою, найголовніше забезпечити роботу всіх механізмів держави задля інформування громадян України щодо правильності дій у ситуаціях, які б становили загрозу для їхнього життя чи здоров'я.

Список використаних джерел:

1. Закон України N 1433-IV від 04.02.2004 «Про ратифікацію Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності та протоколів, що її доповнюють.
2. Протидія торгівлі людьми: збірник нормативно-правових актів. – К., 2016. 196 с.
3. Запобігання торгівлі людьми та експлуатації дітей: Навч.-метод. посіб. / К.Б. Левченко, О. А. Удалова, І. М. Трубавіна та ін.; заг. ред. К. Б. Левченко, О.А. Удалової. К.: Міленіум, 2005. 210 с.